

СТАРТУВАВ СОЦІАЛЬНО-
МИСТЕЦЬКИЙ ПРОЕКТ,
ПРИСВЯЧЕНИЙ МАЙДАНУ

3

ІЗ ЗОНИ АТО В ЧЕРКАСИ
БОЄЦЬ ТАРАС ШЕВЧЕНКО
ПРИВІЗ ПСА АТОСА...

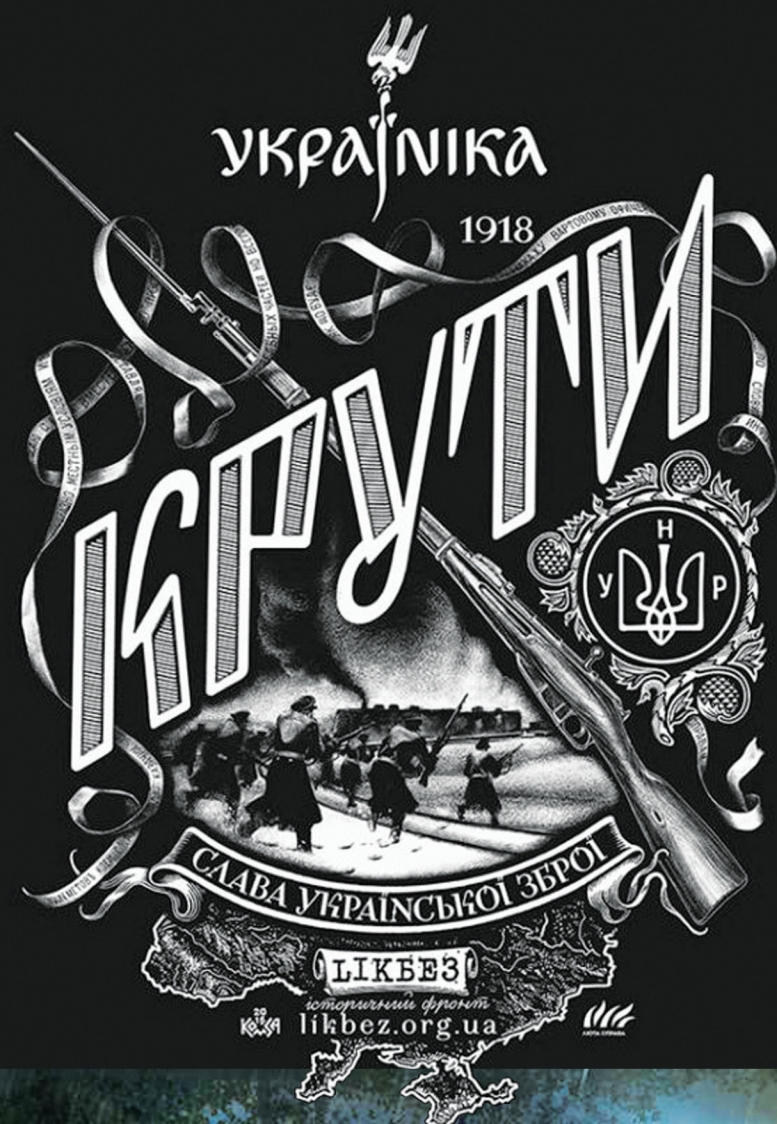
5

ЧЕРКАЩАНИ
В БОЮ
ПІД КРУТАМИ

7

Козацький край

№2 (93)
31 січня 2017 р.

БІЙ, РОЗПОЧАТИЙ ПІД КРУТАМИ, ТРИВАЄ ДОСІ...

29 січня 1919 року "січовики" і
"вільні козаки" УНР
вступили у бій під Крутами
проти московсько-більшовицької
орди... На їхню звитягу досі
рівняються українські воїни...

Малюнки: Олександра КОМУХОВА та Радю ЯВОРА

Сайт "Козацького краю" в Інтернеті www.cossackland.org.ua

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

АВДІЇВКА – ЦЕ ПРОДОВЖЕННЯ КРУТ. ЦЬОГО РАЗУ ОДВІЧНИЙ ВОРОГ МАЄ БУТИ БИТИЙ...

На Сході бої спалахнули з новою силою. Епіцентр вогню і протистояння – околиці Авдіївки, де воює 72-а окрема механізована бригада.

Хоча ворог і несе у декілька разів вищі втрати - та на жаль, гинуть і українські солдати. Серед загиблих – зовсім молоді хлопці з Черкащини.

Першими загинули 28-річний солдат Дмитро Оверченко з Тальнівщини та 23-річний капітан Андрій Кизило з Уманщини. Згодом в районі Авдіївської промзони смертельне поранення отримав 26-річний Віталій Шамрай з Летичівки Монастирищенського району...

Під Авдіївою і зараз гаряче: ворог «насипає» з усієї наявної зброї, абсолютно не зважаючи на Мінські угоди.

В бригаді, яка буквально днями, в січні святкувала свій 75-річний ювілей, служить дуже багато черкащан. Буквально перед Новим роком у бригаді побував голова Черкаської ОДА Юрій Ткаченко, перед Водохрещею був Владика Іоанн. Підрозділ часто відвідують черкаські волонтери – В'ячеслав Скічко, Оксана Циганок...

Будь-хто з черкащан може знайти можливість через волонтерів передати нашим хлопцям на Сході медикаменти та інші необхідні речі – це нескладно, було б тільки бажання...

Днями в обласному Художньому музеї стартував соціально-мистецький проект «За Волю, за кращу Долю... Третя річниця Майдану». Коли згадував тих, з ким зустрічався на Майдані взимку 2013-2014-го, раптом зрозумів, скількох Героїв вже немає серед живих – хлопців з Небесної сотні Майдану та полеглих у боях на Донбасі...

Держава і нація гартуються, як сталь – у вогні. Хтось підмітив, що протягом в січні ми не тільки святкували мирні чудові різдвяні дати, а й відзначали реально знакові дати Визвольної боротьби – причому як XX-го, так і XXI століття, від битви під Крутами 1918 року – до початку стрілянини на Майдані 2014-го...

Це – не «співпадіння», просто новітня історія вписує нові дати й події – переможні сторінки і сторінки втрат, дати яких накладаються на дати минулого... У ці ж січневі дні загинув катеринопільський «Німець» - Руслан Бобуров, який воював у складі батальйону «Айдар». Загинув на Луганщині у місті, яке називається Щастя – час змінює відтінки навіть абсолютно звичних для нас слів...

На зламі століть, у перші дні лютого 2000 року, не стало Анатолія Лупиноса, який стояв біля витоків УНА-УНСО. Багато хто і на рідній йому Монастирищині, і в Черкасах, і в Києві, Львові, Харкові – по всій Україні – у ці дні повторює слова, які сказав Лупиніс: «Життя триває – точиться війна». Але варто цитувати й інші слова з цього його вірша – слова, які розкривають суть того, хто такі вороги України:

*Ми випрягли волів, перевернули плуга,
Сідлаємо коней та гостримо списи.
Відкинули жалі, згадали всі наруги,
Прости нас, Господи, помилуй і спаси.
На скресі двох світів стаємо до двобою,
На скресі двох епох гряде шляхетний світ.
Віч-на-віч Нація з безликою юрбою.
Навколо ворогів - суцільний живопис...*

29 СІЧНЯ ПО ВСІЙ УКРАЇНІ ВШАНОВУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЇВ КРУТ

Смолоскипові марші пройшли в Черкасах, Харкові, Києві, Львові, Херсоні, Запоріжжі, Слов'янську, Краматорську, Павлограді, Маріуполі, Одесі...

Фото Олександра БРАВАДИ

На фото – смолоскиповий марш пам'яті Героїв Крут у Черкасах.

НА «ЄВРОБАЧЕННІ» МІГ БУТИ ОРЕСТ ЛЮТИЙ

4 лютого стартує національний відбір "Євробачення". Антін Мухарський, більш відомий за сценічним псевдонімом Орест Лютий, не шкодує, що не візьме в ньому участь – бо більше любить співати радикальну «Мертві бджоли», аніж сльозливу «Бідна Джолі»...

Український актор, співак, культурний діяч, письменник і режисер Антін Мухарський - про участь у відборі на "Євробачення", як змусити народних депутатів спілкуватися українською мовою та чому він ніколи не пов'яже своє життя з політикою.

– Вас називають несподіваним претендентом на участь у Євробаченні від України. Як виникла ідея запропонувати свою кандидатуру?

– Ідея виникла спонтанно, як і, зрештою, багато наших творчих задумів. Я запитав якось на сторінці в соціальній мережі Facebook, чи варто нам взяти участь у цьому. Народ сказав: "Егей! Вперед-вперед!". Оскільки формат Євробачення вимагає певних канонів, вимог – політкоректність та все інше – довелося зробити над собою шалене зусилля і написати щось таке, що вкладається у рамки Євробачення.

– Тобто Ви спеціально написали композицію?

– У мене була написана радикальна композиція "Мертві бджоли": "Порубав я проклятих москалів..." Звісно, мені спочатку було зрозуміло, що таке на Євробачення не візьмуть. Тому зусиллям волі було написано більш-менш нейтральний текст, який називається "Бідна Джолі". Це про стосунки відомої американської голлівудської родини із проекцією на життя пересічного українця. Ми подали її в останній момент, і, думаю, нашу заявку просто не встигли розглянути. Але я не жалкую. Дійшов до думки, що треба все ж таки бути у своєму форматі, мати свого слухача, глядача, і не виходити за межі лагідного радикалізму, який є нашою візитною картою.

– А наступного року не плануєте брати участь?

– Ні. Це був якийсь спонтанний крик душі: "Давайте на Євробачення". А ми подумали: "Яке Євробачення? Тут же сюсі-пюсі, свіжа телятина, понімаєте, приходять такі свіжі курочки-кролички. А ми вже такі, знаєте, кабани, які не всім по зубах, які не молочна телятина, ми вже такий вепр..."

– Торік набув чинності закон про україномовні квоти на радіо. Як думаєте, чи допоможе це розвитку вітчизняної музики і культури загалом?

– Культура – річ складна і багатогранна, тому будемо говорити лише про музику, як складову масової культури. Вона – те повітря, яким ми дихаємо. Не суть, чи сприймаємо ми це. Ми чуємо ці пісні на радіо, вони звучать із різних точок.

ОРЕСТ ЛЮТИЙ

Ми заходимо в магазин – вони там грають. Це та аура, яка створює і маркує Україну як Україну, а не, наприклад, Смоленську або Ростовську область Росії. Безумовно, квоти зараз позитивно впливають. На особистому досвіді можу сказати, що радіо, яке я слухаю, виконує ці вимоги і кожна третя пісня звучить українською. Таким чином я відкриваю для себе прекрасних музичних виконавців. І коли я з ними зустрічаюся, говорю: "Слухай, а коли ти написав цю пісню?" "Та", – каже: "П'ять років лежала, ніхто її не брав...". А зараз взяли, із задоволенням, вона якісна, прекрасна. Розумієте, це подих для музикантів, всі отримали можливість витягти те, що накопичувалося роками. А раніше, коли більшість радіостанцій були русифіковані, на них не звертали уваги. А от зараз їм потрібно виконувати ці квоти, тому вони це беруть, і народ чує, що в нас є гарна, якісна і конкурентоспроможна музика.

От зараз ми будемо ініціювати і підтримувати закон, який уже подано на розгляд Верховної Ради. Він про українізацію взагалі всього публічного простору, де має функціонувати українська мова як єдина, яка маркує нашу територію як Україну, а не Польщу чи Росію. І от я цілком і повністю підтримую його і буду любуватися на своєму рівні, бо неодноразово наголошував, що Україна там, де звучить українська мова. Іншого маркеру в нашої країни немає.

– На Вашу думку, наскільки важливо, щоб народні обранці спілкувалися українською мовою?

– Це необхідно. За це штрафувати треба. Вдома спілкуйся, як тобі завгодно, але у публічному просторі ти український депутат і маєш спілкуватися виключно державною мовою. Я переконаний, що треба вводити інститут мови як такий, щоб людина без знання української мови не мала змоги обіймати будь-яку державну посаду, працювати у будь-яких державних структурах, чи то лікарня, чи то міліція-поліція, чи вище. Приватні установи – будь ласка. Те, що стосується держави – виключно українською мовою.

У ЧЕРКАСАХ СТАРТУВАВ СОЦІАЛЬНО-МИСТЕЦЬКИЙ ПРОЕКТ, ПРИСВЯЧЕНИЙ ТРЕТІЙ РІЧНИЦІ МАЙДАНУ

27 січня в Черкасах стартував соціально-мистецький проект «За Волю, за кращу Долю... Третя річниця Майдану». Захід організовано й проведено управлінням культури та взаємозв'язків з громадськістю Черкаської облдержадміністрації.

Від самого входу до обласного художнього музею, де відкрилася експозиція, відвідувачів зустрічають артефакти з Майдану: прапори (один з них у крові, бо ним вкривали загиблих на Майдані), прошиті кулями будівельні й мотоциклетні каски, вивіска «Вільний мікрофон», під якою під час Революції з центральної сцени Майдану виступали з промовами, щити – саморобні і «трофейні» міліцейські (один з них наполовину розплавився у вогні...), тризуб-символ одного з роїв Самооборони, в яку гуртувалися повстанці проти режиму Януковича...

Від цих реліквій сходи ведуть на горішні поверхи музею – через галерею постерів «Люди свободи: гарантії незалежності», надані Інститутом напам'яті та Галузевим держархівом СБУ. Портрети визначних діячів визвольної боротьби минулого стали символічним обрамленням не лише музейних сходів – вони символізують ще й безперервність боротьби українців за власну державність. Серед постерів – і портрет з історіями уродженців Черкащини – очільника незалежної церкви України Василя Липківського, Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупаки...

Третій поверх зустрічав літєю свяще-

ників біля фото усіх Героїв Небесної Сотні та фотознімками, які зафіксували драматичні кадри історії Майдану. Основа експозиції – фото Степана Вінярського, який вів фотота відеозйомки майже від самого початку Революції Гідності. Жакливі кадри розпалу боїв на Майдані, життя повстанців ХХІ

століття та їхній побут – на фото Олега Островського та Андрія Кравця...

На кожному з поверхів – картини

художньої виставки: роботи М. Теліженка, О. Теліженко, В. Олексенка, В. Сірого, М. Гладька, О. Кравчук, В. Міловицької, Т. Черевань, А. Арутюняна...

У головній залі соціально-мистецького проекту, який зустрів відвідувачів потужними піснями й віршами від черкаських митців та гостей з Києва (зокрема, кобзаря Тараса Силенка й «голосу Майдану» Володимира Гонського) – величезний (3 на 6 метрів) чорний холодноярський прапор з написом «Воля України або смерть». Це – той самий прапор, який був центральним елементом «йолки» на революційному Майдані. Привезений до Києва з Черкащини у грудні 2013 року, нині він – знову на Черкащині, яка в усі часи була в епіцентрі Визвольної боротьби. На жаль, двоє з трьох хлопців, які свого часу підняли прапор на залізну конструкцію серед Майдану, пізніше загинули в боях на Донбасі... Поруч – дещо менший холодноярський прапор, який пройшов Майдан зі «свободівцями» і відомий як «прапор Чупилки» – за прізвиськом загиблого на Донбасі в рядах «Карпатської Січі» Анатолія Чупилки...

На більшому холодноярському прапорі – виконані художниками портрети шести загиблих Героїв Небесної Сотні з Черкащини: Максима Горошишина, Юрія Паращука, Юрія Пасхаліна, Андрія Саєнка, Віктора Чернеца та Віталія Смоленського... Причому, портрет останнього намалював художник з полку «Азов» Олександр Канібор (бойовий позивний так і є – «Художник»), відомий тим, що став головним героєм книги «Чорне сонце», написаної знаменитим Василем Шклярем – у ній він фігурує з позивним «Малар»...

Частиною соціально-мистецького проекту став спецпроект Миколи Бабака та Євгена Матвєєва «Жертвопринесення», а ще – фільм Євгена Козака «Голос Мовчанья».

Організатор виставки – управління культури та взаємозв'язків з громадськістю Черкаської ОДА висловлює щирі вдячність за сприяння у проведенні заходу особисто голові Черкаської ОДА Юрію Ткаченку, ГО «Черкаське земляцтво «Шевченків край», всеукраїнській газеті «Козацький край», ГО «Самооборона Майдану Черкаської області», «Вільному козацтву Холодного

Яру», просвітницькій медіагрупі «Воля UA» та всім художникам, журналістам, громадським діячам, музикантам і пісненим виконавцям, які долучилися до цієї справи.

Проектом «За Волю, за кращу Долю... Третя річниця Майдану», виставку якого можна бачити в Художньому музеї до 27 лютого, розпочинається цикл обласних заходів, присвячених історії Української

революції 1917 – 1921 років у боротьбі за державність, свободу та краще майбутнє.

Петро ДОБРО, фото Наталії КРАВЕЦЬ та Василя ЦИРІЛЯ

Українська автомобілебудівна корпорація «Богдан» презентує потенційним замовникам близькосхідного регіону в ході 13-ї міжнародної оборонної виставки IDEX-2017, яка пройде 19-23 лютого в Абу-Дабі (ОАЕ), новий український багатоцільовий броньований автомобіль «Барс-8» підвищеної прохідності, повідомляє прес-служба корпорації.

Автомобіль розроблений на базі пікапа американського Ram – підрозділу Fiat Chrysler Automobiles, має вантажопідйомність понад дві тонни і призначений для перевезення особового складу до 10 чоловік.

Бронеавтомобіль оснащений турбодизельним двигуном 6,7 л американської Cummins Turbo Diesel потужністю 385 к.с. в парі з японською коробкою передач Aisin.

У числі основних переваг «Барса-8» – і забезпечення протимінного та балістичного захисту за стандартом STANAG 4569 Level 2.

На виставці IDEX-2017 буде представлений зразок «Барс-8», укомплектований кулеметом 12,7 мм на поворотній турелі. Разом з тим, за даними з відкритих джерел, конструкція бронеавтомобіля передбачає також установку сучасного бойового модуля.

Згідно з озвученими наприкінці 2016 року українським військовим відомством дани-

НА ВИСТАВЦІ ОЗБРОЄНЬ В АБУ-ДАБІ ПОКАЖУТЬ БРОНЬОВАНОГО «БАРСА» З ЧЕРКАС

ми, у лютому Міністерство оборони планує розпочати держвипробування «Барса-8».

ДОВІДКА

ПАТ «Автомобільна компанія «Богдан Моторс» об'єднує виробничі активи одного з провідних українських автовиробників – корпорації «Богдан» (автобусно-тролейбусний завод в Луцьку і завод легкових авто в Черкасах). В даний час АК «Богдан Моторс» просуває на ринок і розробки військового призначення. У їх числі тактичні броньовані «Барс-6» і «Барс-8», «Богдан Карго», санітарний «Богдан 2252», військовий санітарний «Богдан 2251».

Міжнародна виставка озброєнь і військової техніки IDEX в Абу-Дабі має статус найбільш впливової регіональної виставки озброєнь і військової техніки. Високий статус виставки забезпечує участь в її роботі лідерів світової оборонної промисловості і вищого військового керівництва десятків держав світу.

www.delo.ua

БОЄЦЬ БАТАЛЬЙОНУ «ЧЕРКАСИ» ЗМАГАТИМЕТЬСЯ НА ІГРАХ НЕСКОРЕНИХ В КАНАДІ

Вадим Мазніченко, колишній боєць 14-го батальйону ЗСУ (більш відомого як батальйон «Черкаси») у складі української збірної виступатиме в канадському Торонто на щорічних Іграх нескорених – міжнародних паралімпійських іграх для спортсменів-військовослужбовців, які постраждали внаслідок поранень.

У вересні 2014 року під Староігнатівкою на Донеччині вибух ворожої мінометної міни буквально зрешетив молодого бійця – внаслідок поранень він втратив ліву руку й праву ногу.

Лікарям вдалося врятувати Вадимові праву руку, а в госпіталі у США йому зробили сучасні протези, які допомогли юнакові повернутися практично до повноцінного життя. Втім, головна заслуга в цьому – його самого. Ще в Штатах він навчився їздити з протезами на каяках, сноуборді і велосипеді, активні тренування продовжив і вдома.

Характер, сила і воля хороброго солдата зачарували Яну Лисенку з Деренківця Корсунського району Черкащини – вони одружилися... Здається, це стало новим поштовхом до звершень Вадима. Восени 2016-го він став одним учасником Марафону морської піхоти США – успішно пробіг 10-мильний марафон, у якому Україна приймала участь вперше.

Так само вперше українці братимуть участь і в Іграх нескорених, куди запрошують військових НАТО та дружніх НАТО країн. На спортсменів чекають змагання з плавання, греблі, бігу і у стрільбі з арбалета, а також велоперегони. Ігри, започатковані 2014 року з ініціативи британського принца Гаррі, в попередні роки проходили у Лондоні та в американському Орландо. Цього року вони проходять у Торонто в другій половині вересня. Дати «підігнали» до 150-ї річниці заселення Канади, де, як відомо, проживає одна з найбільших у світі українських діаспор. Вересневий день, коли три роки тому Вадим Мазніченко отримав тяжкі поранення, Нескорений зустрічатиме на спортивних змаганнях за океаном...

Ігор АРТЕМЕНКО

Фронтowe кохання: черкашанка, яка пройшла війну, вийшла заміж за бійця із Білорусі

Вона – тендітна черкашанка, яка добре знає, що таке війна та втрата бойових побратимів, він – білорус, який приїхав боронити Україну від російського загарбника. Їх познайомила війна та смерті тих, з ким стояли на позиціях та відстрілювалися від ворога. Але в колотнечі боїв та кризів сльози втрат вони змогли розгледіти почуття одне до одного. Черкашанку Ірину Гаркавенко з позивним Марго та білоруса із позивним Ігор звела війна, й незабаром молоді люди збираються повінчатися й запросити до церкви тих, з ким воювали в зоні АТО.

На Сході черкашанка Ірина Гаркавенко провела довгих кілька місяців. Кілька років тому дівчина добровільно пішла воювати до добровольчого батальйону Правого сектору. Вдома в неї лишалася мама та маленька донька, але Ірині було не сила зі сторони спостерігати за тим, що відбувалося на Сході, особливо ж, коли звідти почали везти 200-тих. Черкашанка потрапила до штурмової роти п'ятого окремого добровольчого батальйону Правого сектору. А згодом стала старшиною роти. Про відважну Марго писали різні ЗМІ, але героєм дівчина досі себе не вважає, говорить, що для неї Герої це ті, хто поклав своє життя, захищаючи свої бойові позиції та країну. Такими героями для неї є і два її загиблих товариша. Один помер

під час бою, інший – у лікарні. Смерть цих бійців і зблизила Марго та Ігоря. Їхні стосунки стали пам'яттю про загиблих побратимів.

– Наші шляхи з Ігорем (на прохання героїв публікації ім'я бійця не називаємо – ред.) перетнулися вже на мирній території. Він – командир тактичної групи «Білорусь». Я була знайома з багатьма бійцями з цієї групи, але Ігоря не знала, – пригадує черкашанка. – Одного разу, коли я була вже вдома, хлопці зателефонували мені і сказали, що в бою один боєць із цієї групи загинув, а інший отримав сильні поранення і госпіталізований до Запорізької лікарні. Я розуміла, що в цього хлопця з Білорусі нікого тут не було, і тому все кинула і поїхала до нього: сиділа біля нього в реанімації, купувала ліки.

Провідати бійця до цієї лікарні тоді приїхав і Ігор. Там, біля ліжка пораненого побратима, Марго і познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. А остаточно зрозуміла, що

між ними є почуття, коли поїхала на Схід. Дівчина пригадує, що повернутися в зону АТО її змусила смерть хлопця, якого виходжувала в Запорізькій лікарні.

– Лікарям не вдалося його врятувати. Пережити його смерть було дуже важко. І я ще більше почала хвилюватися за хлопців, які в той час були на Сході, тож вирішила навідатися до них, – пригадує Марго.

І волею випадку ця поїздка знову звела черкашанку з білорусом Ігорем. Відтоді вони разом. Вже навіть встигли одружитися.

– До речі, це була ініціатива Ігоря – просто взяв мене за руку і повів вибирати обручки. Я навіть не встигла своїм побратимам про одруження сказати. А навесні ще й повінчатися збираємося. Тоді вже й запросимо і моїх, і Ігорових бойових товаришів, – каже дівчина.

Нині Марго працює у штабі української добровольчої армії у Києві, Ігор – воює на Сході. А коли бачаться, то завжди згадують, за яких обставин познайомилися і бережуть свої стосунки як пам'ять про загиблих на війні друзів.

– Мені важко відпускати його на війну, адже добре знаю, що це таке. Але з іншого боку, я розумію, що захищати Україну потрібно, тим більше, якщо воювати за нас він приїхав із іншої країни, – переконана черкашанка.

Наталія ЗАЙКА, www.provce.ck.ua

"Козацький край" – це найбільш актуальні публікації.

Наші журналісти працюють з архівами, істориками і краєзнавцями та виїжджають безпосередньо на передову у зону АТО – з Вами і для Вас ми пишемо про історію і сьогодення боротьби за Волю України..

Сайт нашої газети в Інтернеті оновлюється щоденно!

www.cossackland.org.ua

ГРА ДОЛІ: ВІЙНА ЗВЕЛА ТАРАСА ШЕВЧЕНКА З ЧЕРКАС І АТОСА З ДОНБАСУ

Імена головних персонажів у цій історії – ті, які знає не одне покоління українців...

1844 року вийшов друком так званий «Чигиринський Кобзар» Тараса Шевченка. Того ж, 1844 року у Франції опублікований знаменитий роман Дюма «Три мушкетери».

Обидва автори захоплювалися подіями, які відбувалися у XVII столітті – Шевченко звертався до теми козаків гетьмана Хмельницького, Дюма – до теми «козаків по-французьки», мушкетерів короля Людовіка, в компанії яких найблагороднішим був граф де Ла Фер, відомий всім під іменем Атос. У XXI столітті війна звела Тараса Шевченка й Атоса далеко від Чигирини, а тим більше Парижа – на клаптику обсмаленої вогнем землі, яка у бойових зведеннях фігурує як «сектор М»...

Черкащанина дійсно звать Тарас Шевченко. От тільки «в миру» він Олегович, а позивний на фронті мав «Григорович» – побратими жартома приліпили, бо ще й вірші міг в перерві між боями писати у «захалавній книжечці».

Коли Майдан у Києві вибухнув Революцією Гідності, студент з Черкас потрапив у самий вир подій і 20 лютого 2014 року отримав кулю від «беркутівця» у праву руку – за лічені метри від Монумента Незалежності на Майдані...

Руку «латали» вже в Черкасах – вказівний палець, який

був практично відірваний, буквально пришили і заново навчили згинатися, хоча і гірше від інших. Та вже весною 2014-го цей палець тиснув на гашетку автомата – Тарас Шевченко воював на Донбасі разом з іншими хлопцями Яроша – «правосеками», байками про яких лякають дітей вороги України. Два роки в розвідгрупі «Вольфа» він згадує як найкращий час, його досі тягне на Схід, чиї назви звучать для нього як музика війни – Піски, Водяне, Опитне...

Новий, 2017 рік зустрів під Маріуполем – поїхав перевідати побратимів. А назад повертався... вже з Атосом, маленьким псом, долею якого до того опікувалася відома блогер-журналіст, а нині – боєць Добровольчої

«Григорович» (на фото – справа) у компанії з друзями з групи «Вольфа»: кулеметник «Каталонець» (у центрі) був поранений на Майдані, а «Моряк» (зліва) чудом вижив після поранень у боях за Савур-могили. Чим не «три мушкетери»?..

СПАСІННЯ РЯДОВОГО ЕФКИ

9.01.2017 р. о 6:00 військовослужбовці ОЛПЗ "Вольф" УДА у кількості двох осіб відбули з місця дислокації підрозділу на планову ротацию. До автобусної станції у місті N, що знаходиться у 4 км. від місця дислокації підрозділу, військовослужбовців у якості бійця прикриття супроводжувала рядовий Ефка. Під час відбуття рейсового автобусу боєць Ефка отримала наказ повертатися у розташування. Однак складні погодні умови (під час очікування автобусу пішов сильний сніг, який засипав усі сліди), неознайомленість бійця Ефки з місцевістю та відсутність засобів навігації завадили їй це зробити. Військовослужбовець збирався із заданого курсу.

У ситуації, що склалася, після кількох безуспішних спроб повернутися на маршрут, військовослужбовцем Ефкою було прийнято єдино правильне рішення: зв'язатися із найближчою військовою частиною для допомоги в отриманні координат заданого маршруту. Для цього вона налагодила контакт із людьми у військовій формі і прослідкувала за ними у їхнє розташування. Там військовослужбовцю Ефці було надано харчі і тимчасовий притулок.

У розташуванні ОЛПЗ "Вольф" було помічено відсутність бійця і піднято тривогу. Пошуки здійснювались силами трьох військовослужбовців, не задіяних у даний момент на передовій, і тривали з 16:00 9 січня до 9:00 11 січня. Для

розшуку зниклого бійця були вжиті наступні заходи:

1. Двічі - ввечері 9 січня і вранці 10 січня було обстежене місце зникнення і прилеглі території у радіусі приблизно кілометр, із поданням голосових сигналів "Ефка, Ефка!".
2. Було надруковано і розклеєно неподалік від місця зникнення 50 оголошень з прикметами зниклого військовослужбовця і обіцянкою винагороди.
3. Було придбано динамік-гучномовець і записане аудіозвернення до місцевого населення із закликом допомогти у пошуках бійця.
4. Були проведені десятки адресних розмов з місцевим населенням і дислокованими поблизу військовослужбовцями.

Останній метод виявився дієвим. Військовослужбовець однієї з частин Нацгвардії, де, як виявилось, тимчасово перебувала боєць Ефка, зв'язався із сослуживцями на базі і передав словесні прикмети і фото зниклого бійця. Майже одразу її було опізнано серед новоприбулих. Співпали також особливі прикмети: зелений брезентовий ремінь від автомата на шиї. О 9:15 11 січня бійця Ефку на КПП означеної в/ч було передано представникам ОЛПЗ "Вольф".

По даному випадку триває службове розслідування.

Олена БІЛОЗЕРСЬКА (авторську стилістику збережено)

Тарас Шевченко на Майдані з дорожнім знаком «Прізд заборонено», перетвореним на «щит» від гумових куль, з написом «Воля».

Армії Яроша Олена Білозерська. Власне, лише на письмі можна передати, що саме закладено в ім'я чотирилапого уродженця Донбасу – АТОс так названий від аббревіатури АТО. У час війни його мамка втратила домівку, а «страшніе правосекі» рятували її дітлахів, як могли...

Тарас Шевченко і Атос з Донбасу добралися з мінімальними пригодами – довелося лише домовлятися, щоб пустила звірятко без будь-яких документів. Втім, враховуючи, що було це 2 січня, песику в ролі «зайця» у вагоні всі лише порадили як новорічному подарунку долі, яка не давала скувати в дорозі. Шастав коридором вагона, але від «Григоровича» далеко не тікав...

Нині Атос – улюбленець Тарасової бабусі, Таміли Федорівни. Свої «фронтіві» звички він не кинув – привчений триматися подалі від начальства і поближче до кухні, застуканий був нещодавно всередині мішка з собачим кормом – після Донбасу ще тільки зникає до того, що їжі і тепла вже вдосталь...

Тарас Шевченко закінчує навчання в університеті Хмельницького в Черкасах. Майбутній історик, якому ледь за двадцять перевалило, вже бачив на власні очі, як пишеться історія українського сьогодення на Майдані і в АТО. Понад усе цінує Волю, а свого домашнього папуру Кешу навчив не стандартному набору слів на потіху господарю, а відчиняти-зачиняти дверцята клітки – щоб розправляти крила тоді, коли хочеться – не питаючи на те чиєїсь згоди...

Олександр БРАВАДА

А тим часом на Донбасі... Типовий приклад «звірюки» з позивним «Ефка», яка служить у підрозділі Дмитра Яроша – у жартівливій «доповідній» Олени Білозерської...

На фото: Олена й Ефка: бійці Яроша на «привалі»...

Державотворчі процеси середини XVII ст. зумовили утворення власного військового і адміністративно-територіального управління, основу якого поклався вже існуючий полково-сотенний устрій. Полки, що об'єднували козаків певної території і становили військову одиницю, набували значення адміністративно-територіального округу, а полковник, як військовий командир, ставав водночас і головою цивільної адміністрації. Кожен полк

півнянським і Чигиринським полками. За Зборівським реєстром 1649 року до його складу входили сотні: полкова Черкаська, Богушкова, Вовченкова, Домонтівська, Дригилева, Золотоніська, Кулаковська, Лазарева, Маркова, Микитина, Мошенцова, Мошенська, Островського, Петрашкова, Піщанська, Саварського, Савина, Шубцева (всього 18).

Натой час Черкаський полк був одним з найбоекратніших

Козацькі подки Черкащини

За Куруківською угодою 1625 року було встановлено 6-тисячний козацький реєстр у складі 6 полків – Білоцерківського, Канівського, Корсунського, Черкаського, Чигиринського, Переяславського.

іменувався за назвою міста чи містечка, де перебувала полкова адміністрація – полковник, писар, осавул, хорунжий, суддя, канцелярія. Назви сотень відповідали назві місцевості або імені сотника.

За Зборівським реєстром 1649 року на території сучасної Черкаської області існували полки – Чигиринський, Черкаський, Кропивнянський, Корсунський, Канівський, Уманський, а також південна частина Білоцерківського і Переяславського. Саме ці полки входили до складу ударних сил козацько-селянського війська Богдана Хмельницького. Вони брали участь у Пилявецькій битві 1648 року, Зборівській битві 1649 року, Берестецькій битві 1651 року, Батозькій битві 1652 року, у визвольних походах до Східної Галичини 1648 і 1655 років.

На той час Черкащина була головною опорною базою, яка поповнювала козацько-селянське військо людськими ресурсами, зброєю, боєприпасами. Чигирин став військово-політичним центром України, де перебувало гетьманське правління, звідки велося керівництво визвольною боротьбою українського народу.

Чигиринський подк

Чигиринський полк став головним гетьманським полком і займав територію з обох боків Дніпра. Межував з Корсунським, Черкаським і Полтавським полками. У 1649 році до його складу входили сотні: полкова Чигиринська, Баклійська, Боровицька, Бужинська, Вереміївська, Воронівська, Голов'ятинська, Голтвинська, Жаботинська, Жовнинська, Кременчуцька, Кричовська, Максимівська, Медведівська, Омельницька, Орловецька, Остапівська, Потоцька, Смілівська (всього 19).

У 1660-х роках східна частина Чигиринського полку відійшла до Миргородського полку, а західна залишалася під владою правобережного гетьманату. У 1670-х рр. правобережна Чигиринщина стала ареною жорстокої боротьби лівобережних українських козацьких полків і російських військ проти турецької армії, зокрема, під час Чигиринських походів 1677 і 1678 рр. Всього за час існування полку відомі 36 його полковників. Серед них – Карпо Скидан (1637 р.), Богдан Хмельницький (1649 р.), Іван Богун (1649 р.), Антін Жданович (1656 р.), Петро Дорошенко (1660-1663 рр.), Гнат Галаган (1709-1714 рр.).

В списках Чигиринського полку знаходимо імена гетьмана Богдана Хмельницького та його сина Тимоша, генерального писаря Івана Виговського, арматного писаря Петра Дорошенка – майбутнього гетьмана.

Черкаський подк

Полк займав територію також з обох боків Дніпра і межував з Корсунським, Канівським, Переяславським, Кро-

пивнянським і Чигиринським полками. Після "Вічного миру" 1686 року Черкаський полк був ліквідований. У різний час на чолі полку був 21 полковник, найбільш відомі – Іван Барабаш (1638-1648 рр.), Максим Кривоніс (Перебийніс, Вільшанський) (1648 р.), Петро Дорошенко (1665 р.).

Кропивнянський подк

Створений у 1649 році, займав територію на лівому березі Дніпра, межував з Переяславським, Прилуцьким, Миргородським, Полтавським, Чигиринським і Чер-

каським полками. До його складу входили три Іркліївські, Кропивнянська, Оржицька та інші сотні, всього – 14. У 1658 році Кропивнянський полк ліквідовано, а його територію включено до складу Лубенського та Переяславського полків. Із полковників відомий соратник Б.Хмельницького Філон Джалалій (Джеджалій). В найкритичніший момент битви під Берестечком військом обрало його наказним гетьманом.

Корсунський подк

Межував з Білоцерківським, Канівським, Черкаським і Чигиринським полками. У 1649 році до його складу входили сотні: полкова Корсунська, Лисянська, Мгліївська (Мліївська), Ольшанська (Вільшанська) та інші, всього – 19. Найвідоміші полковники – Станіслав Мрозовицький (Морозенко) (1645 – 1649 рр.), Максим Нестеренко (1648, 1653, 1655, 1656 рр.), Іван Гуляницький (1653 – 1656 рр.).

Після Андрусівського перемир'я 1667 року, коли Правобережна Україна потрапила під владу Польщі Корсунський полк очолював Захар Іскра (1684 – 1707, 1708 рр.). Після Прутського мирного договору 1711 року корсунські козаки переселилися в Лівобережну Україну, а полк припинив своє існування.

Канівський подк

Полк межував з Білоцерківським, Київським, Переяславським, Черкаським і Корсунським полками. В 1649-1654 рр. до його складу входило 18 сотень: Канівська полкова, Бубнівська, Межиріцька, Ржищівська, Трехтимирівська та інші. Впродовж 1649-1665 рр. територія Канівського полку була ареною жорстокої боротьби проти польсько-шляхетських військ. Під час народного повстання 1702-1704 рр. полк перебував під командуванням Семена Палія, у 1712 році припинив своє існування.

Уманський подк

Утворений у 1648 році, межував з Брацлавським, Кальницьким (Вінницьким), Паволоцьким і Білоцерківським полками. З півдня його територія підходила до степу. У 1649 році до його складу входило 14 сотень: полкова Уманська, Бабанська, Бершадська, Ладижинська, Маньківська, Романівська, Цибулівська та інші. Полк був ліквідований в 1674 році у зв'язку з турецькою агресією на Правобережну Україну і переселенням козаків і селян на

Лівобережжя і Слобожанщину.

Іркліївський подк

Полк утворений в 1648 році і того ж року на чолі з полковником Михайлом Телюченком увійшов до складу Кропивнянського полку. У 1658 році гетьман Іван Виговський розділив останній на Лубенський і Іркліївський полки і призначив іркліївським полковником Матвія Папкевича. У 1659 році Іркліївський полк припинив своє існування.

Лисянський подк

Лисянський полк існував короткий час (1648, 1651, 1657 рр.). Його полковником був Данило Якимович.

ЧЕРКАЩАНИ В БОЮ ПІД КРУТАМИ БИЛИСЯ, РІВНЯЮЧИСЬ НА СЛАВУ ПРЕДКІВ-КОЗАКІВ...

Бій під Крутами, який відбувся 29 січня 1918 року, називають «українськими Термопілами», порівнюючи звитягу полеглих у тому бою з трьома сотнями легендарних спартанців. Серед курсантів, січовиків і вільних козаків, які того дня стали до бою проти московської орди, були й уродженці Черкащини – так вже повелося, що в усі часи, в усіх «найгарячіших точках» можна бачити воїнів зі славетного краю Тараса й Богдана...

БУВ ФУНДАТОРОМ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА, АЛЕ СЛОВО ВВАЖАВ НЕ ГІРШОЮ ЗБРОЄЮ...

У перших рядах «крутян» йшов у бій бравий юнкер з козацьким прізвиськом – Валентин Отамановський з Першої юнацької військової школи ім. Богдана Хмельницького, уродженець Яблунівки на Смілянщині.

Син багатодітного дрібного службовця, рахівника цукроварні графа Бобринського, Валентин Отамановський мав видатний розум і всі вершини в житті здобував самостійно: спочатку із золотою медаллю закінчив гімназію в Києві, а потім демонстрував блискучі успіхи в навчанні спочатку на юридичному факультеті університету Святого Володимира, а потім – у Київському політехнічному інституті. Успішний студент ще з більшим завзяттям займається роботою у напівлегальній організації «Українська громада», де керує комісією, яка займається складанням української наукової термінології... Та цього юнакові, який горів ідеєю державної незалежності України, було замало – він стає засновником таємного «Братства самостійників». Затяті українські націоналісти, «братчики» категорично не розмовляли російською – мовою окупанта, не купували російських книг, вважали Московію не «сестрою», а ворогом.

Після першої революції 1917 року Валентин Отамановський фактично стає одним з фундаторів українського війська. Вже на початку березня за його ініціативи формується штаб української міліції в Києві та перша кінна сотня, і разом з Миколою Міхновським створює «Український військовий клуб імені гетьмана Полуботка».

Наприкінці квітня 1917-го він з головою поринає в іншу боротьбу – інформаційну. Заради неї складає навіть своє депутатство у Центральній Раді і очолює видавництво «Вернигора» – друкує листівки й брошури з портретами українських гетьманів, патріотичними та антимосковськими гаслами. У червні того ж року на зборах «Братства самостійників» навіть виносять постанову: якщо Центральна Рада продовжуватиме млявий курс на «автономію» замість повної незалежності України – підняти збройне повстання і в Каневі біля могил Шевченка проголосити створення самостійної Української Держави.

Зрештою, у січні 1918 року Директорія проголосить державну незалежність УНР і практично зразу по цьому Отамановський, якому у лютому має виповнитися 25 років, бере до рук зброю – вирушає на Крути...

В бою він був поруч з командувачем українських підрозділів Аверкієм Гончаренком. Пізніше той згадував поведінку

юнака в бою, підкреслюючи хоробрість Отамановського і те, що він під час бою... сипав жартами, згадуючи битву Івана Мазепи під Полтавою.

Він уцілів під Крутами і після того ще більш переконався у необхідності спротиву московсько-більшовицькій пропаганді, яка під облудою обіцянок «кращого життя» несла українцям лише поневолення, руйнацію і розпави. Отамановський вирушає до австрійського Відня і розгортає вже «повномасштабну війну на інформаційному фронті» – використовуючи можливості якісних європейських поліграфічних потужностей, очолюване

ним видавництво «Вернигора» друкує для України географічні карти, підручники й зошити для шкіл. А також – величезну кількість книг українською мовою – не співставну навіть з 1990-ми роками формально незалежної України... Заодно стажується в університеті Відні.

Володіючи сімома європейськими мовами, Отамановський друкує книги не тільки українських авторів (тут він робить акцент на історію часів Козаччини), а й зарубіжних класиків. Цікавий момент: у видавництві «Вернигора» спочатку друкується «Робінзон Крузо» Даниеля Дефо у перекладі Валентина Отамановського, а потім (у 1919 році) – «ремейк» пригод Робінзона авторства самого Отамановського (він пише під псевдонімом «Злотополец»). Книга називається «Син України» і в ній описується доля козака Миколи Наливайка – «українського Робінзона», який потрапляє на безлюдний острів, борючись за життя, один організовує там Січ, над якою

піднімає український прапор... Цю книгу Отамановський присвятив побратимові, який загинув під Крутами: справжній Микола Лизогуб став прототипом Миколи Наливайка, який за сюжетом книги повернувся в Україну і героїстично загинув під Конотопом, у бою козаків гетьмана Виговського проти московитів...

1920 року Валентин Отамановський робить ризикований крок – повертається з Відня до України. Оселяється у Вінниці, куди забирає сестру і тяжкохворого, паралізованого батька. Працює завідувачем українського відділу Вінницької філії бібліотеки Всеукраїнської Академії Наук, займається історичними дослідженнями Магдебурзького права, працює в архівах з рукописами і стародрукми XIV–XVIII століть.

Сам же науковець піддається політичним переслідуванням. Він ще встигає створити Науково-методичний краєзнавчий центр Поділля і відкрити меморіальну садибу-музей письменника Михайла Коцюбинського,

А в серпні 1929 року Отамановського арештовують у сфабрикованій справі «Спілки визволення України». Засуджений до 5 років таборів суворого режиму та два роки заслання в Татарстан. Навіть після «відсидки» йому дуже довго забороняють повертатися в Україну і науковець викладає іноземні мови в університетах та інститутах Казані, Ташкента, Саратові, Краснодару. 1945 року Отамановський отримує свій черговий диплом – після київських і віденських університетів здавання іспитів екстерном у Краснодарському педуніверситеті було для нього надзвичайно легкою справою. Так само просто захистив у 1946 році кандидатську дисертацію у Московському університеті.

Проте в Україну «занадто розумного» українця ще довго не пускали: тільки з 1958 року професор Отамановський переїхав до Харкова, де викладав латину в медуніверситеті. Помер через 6 років – у березні 1964 року. Тільки в серпні 1989 року помертньо реабілітований...

ПІСЛЯ КРУТ СТАВ ХОЛОДНОЯРСЬКИМ ОТАМАНОМ ЧОРНИМ

Іван Шарий – нащадок старовинного роду козаків-запорожців, народився у Вереміївці Золотоніського повіту (нині Чорнобаївського району). Ще під час навчання у Київському університеті Святого Володимира як учасник «Студентської громади», який не приховував нелюбові до московського царату, Шарий втрапив у поле зору «охранки». Слід визнати:

Валентин Отамановський

Іван Шарий

правий був «агент наружного наблюдения Киевского охранного отделения», який ще в 1914 році строчив доноси на «неблагонадзорних» 20-річного Івана Шарія і його друга Володимира Шульгина – пізніше обидва студенти будуть «січовиками», які стануть до бою проти московитів Муравйова на підступах до Києва...

Коли зависла загроза над столицею УНР, Іван Шарий став співорганізатором Студентського Куреня. Учасник бою під Крутами Іван Лоський на еміграції в австрійському Відні і чеській Празі пізніше згадуватиме: коли Курінь вирушив на фронт, найвеселіше було у тому кутку залізничного вагона-«теплушки», де їхав Шарий: вереміївець грав на сопілці, співав разом з друзями, розповідав анекдоти – так, наче на прогулянці їхав, а не до бою...

Збереглися рядки вірша, написаного в той час Шарим:

*Дай руку, мій вітре крилатий,
І вірного друга забудь.
Брати мої б'ються за волю
І в військо до себе зовуть...*

У пеклі тієї битви він уцілів: через два місяці, у квітні 1918-го саме стаття, написана Іваном Шарим для часопису «Народня Справа», стане одним з перших письмових свідчень про героїстичне, проявлене юними українцями у битві проти вдесяток разів чисельнішого ворога.

Пізніше Іван Шарий був делегований партією соціалістів-революціонерів до Трудового Конгресу України – вищого тимчасового законодавчого органу УНР часів Директорії. Не склав зброї і після окупації України більшовиками – у 1920-23 роках Шарий командує одним з повстанських загонів Холодного Яру. В цей час його всі знають як отамана Івана Чорного.

Очевидно, псевдо вберегло його на якийсь час від репресій: після виходу з підпілля Шарий зумів легалізуватися, причому під власним прізвиськом – минуле отамана «Чорного» залишалося в тіні для нишпорки ЧК й НКВД. Він вчителював спочатку у рідній Вереміївці, а потім в Києві – викладав українську мову й літературу.

Навіть став директором Київського будинку вчених, хоча в жодній анкеті не приховував, що в часи Центральної Ради працював у Генеральному управлінні освіти УНР.

Час розправи настав у 1929 році: вченого, який вже давно жив і працював у Києві, арештували за звинуваченням у... опорі колективізації на селі. Ну, і стандартно, «прицепчиком» – звинуватили в українському націоналізмі. На допитах йому пригадали все, що він говорив хорошого про незалежну УНР і нехорошого – про радянську владу. Судили разом з односельцями Гончаром, Душейком, Котляревським, Котелівцем, Єременком, Гаркушею, Тукалевським, Безрукавим, Озірським, Казидубом, Чубом... Хлопців з козацького села розкидали по концтаборах Далекої Півночі й Сибіру.

У Івана Шарого навіть стареньких батьків, Ілька і Теодору (в дівочтві Котляревську – родичку письменника Івана Котляревського) відправили на Соловки. Хоча слідчий так і не «докопався» до участі Івана Шарого в бою під Крутами та багато до чого з повстанського минулого, вченого засудили до розстрілу – вирок виконано у лютому 1930 року...

Колись, в далекому 1918-у, у своїй публікації «Січовики під Крутами» тоді ще 23-річний Іван Шарий написав: «Щастя, що ніколи не переводилися на Вкраїні вірні сини-лицарі, які в найтяжчі часи безправ'я та рабства високо держали Прапор Визволення, не спиняючись навіть перед тим, щоб життя віддати за свою матір-Україну...»

Ярослав ЗВЕНИГОРА

15 лютого Стрітення Господнє

Одним з дванадцяти найбільш значущих свят для Православної Церкви є велике Стрітення Господнє.

Історія святкування йде на багато століть назад, в ті часи, коли Діва Марія з немовлям Ісусом, якому на той момент було сорок днів після народження (Різдва), прибула в Єрусалимський храм, щоб принести очисну жертву Богу за сина.

Закон Мойсея приписував, що кожна жінка по народженні дитини протягом 40 днів не сміє входити до храму. На ці 40 днів припадав період очищення. Діва Марія, як Божа Мати, не була зобов'язана до обряду очищення, бо освятилася Христовим Різдвом. І все ж вона у покорі сповняє приписи закону і приносить у жертву дві горлиці, бо 40-го дня відбувався обряд пожертвування Богові і народження хлопчика. За Божим просвіченням Симеон у Дитятку Ісусі пізнав Месію, бере його на руки, прегарною молитвою дякує Господу Богу за ласку, що його очі побачили обіцяного Спасителя. Дух богослужби Стрітення є той самий, що й дух Христового Різдва і Богоявлення: прославити Богоявлення на землі, звеличити Христове Божество та віддати честь Пречистій Діві Марії як Богоматері.

Саме тут і відбулася зустріч сина Божого з людиною, описана в старому Завіті писарем, Лукою. Перший, хто взяв на руки немовля - Симеон. Ця людина задовго знав про майбутню подію з пророцтва книги Ісаї, яку він перекладав на грецьку мову. У ньому говорилося про те, що діва в утробі прийме і народить на світ сина Месію. Коли ж Симеон захотів виправити слово «діва» на «дружина», адже тільки заміжня жінка може народити дитину, до нього прийшов Ангел, який пообіцяв книжнику безсмертя до того моменту, поки описане пророцтво не збудеться. З того дня, Симеон жив і чекав коли

ж зможе побачити довгоочікуваного спасителя власними очима і лише потім постане перед Господом.

Таким чином, слово «стрітення» означає ні що інше, як зустріч. Друге ж його значення – це «радість», сенс якої полягає у вихваленні Спасителя, який прийшов у наш світ, з благою місією і світом, яку і донині оспівують в церквах, в її честь пишуть ікони із зображенням святого Симеона, який тримає на руках немовля.

У перекладі з церковного старослов'янського слово «стрітення» означає «зустріч». Саме після Стрітення з Господом, старець Симеон, який прожив 360 років, в очікуванні побачити диво, спасителя світу, міг тепер спокійно померти. Після цього, церква визнала його святым і назвала Богоприємцем.

Однак, існує ще один сенс святкування Стрітення Господнього. Мова йде про зустріч Старого і Нового Завіту, Стародавнього світу і християнства.

З точки зору православної церкви, кожного разу, входячи в храм або в церкву, будь-яка людина переступає поріг Божого дому. Саме тут з кожним відбувається їх особисте стрітення з Господом, зустріч з тим, що незвіданого, непочутого, але свято. На жаль, на сьогоднішній день значення слова «стрітення» і самого свята, більшою частиною сучасної молоді сприймається дещо інакше, ніж в минулі часи.

Священнослужителі кажуть, щоб зрозуміти, чи відбулася зустріч людини з Богом, потрібно запитати себе: щасливий чи я? радісний? змінився? багато в серці любові, розуміння себе та ближнього? Лише так можна зрозуміти суть стрітення.

Стрітення в нашому краї, як і по всій Україні - не лише церковне свято. Передусім, в церквах освячували свічки. Їх дбайливо берегли протягом року. Тією свічкою обкурювали хату та інші подвірні споруди, щоб оберекти себе й худобу від хвороб і нещастя, а також вози та інший сільськогосподарський реманент, коли вирушали на першу оранку, «щоб всяка сівиця рясними сходами проросла». На Стрітення святити в церкві воду, селяни набирали тієї води в нову - ще не вживану - посудину, приносили додому і пильно берегли. Цій воді приписувалася магічна сила. За народним уявленням, це - цілюща вода. Нею натирали хворі місця і вірили, що "поможе". Найкраще ця вода помагала від "пристріту" - від хвороби, що її спричиняло "погане" око. Колись, як чумаки виходили у дорогу, господар давав йому хліб, сіль і кропив стрітенською водою волів, воза і самого чумака, примовляючи: "Боже тебе збережи!". Так само і батько відряджав сина на війну, скроплюючи стрітенською водою на щасливе повернення.

Вітаю вас дорого і любі у Христі брати і сестри зі святом стрітення Господнього! Нехай у кожного із вас відбудеться зустріч з Богом у душі та в серці людському! Миру, злагоди та перемоги над усяким злом!

З повагою підготував протоієрей Василь Циріль – настоятель храму святих апостолів Петра і Павла УПЦ КП місто Чигирин

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ 1 – 10 лютого

1 лютого 1815 р. народився композитор Михайло ВЕРБИЦЬКИЙ, автор музики Гімну "Ще не вмерла Україна".
1 лютого 1897 р. народився Антін КУЩИНСЬКИЙ, командант Гуцульського коша Карпатської Січі, редактор журналу "Українське козацтво".

2 лютого 1812 р. народився поет Євген ГРЕБІНКА.
2 лютого 1986 р. загинула Олена АНТОНІВ, учасниця руху Опору в 1960 – 1980 рр.
2 лютого 1897 р. народився Євген МАЛАНЮК, сотник Армії УНР, поет.

3 лютого 1929 р. проголошено створення Організації Українських Націоналістів (ОУН).
3 лютого 1953 р. народився кобзар Микола БУДНИК.
4 лютого 1972 р. помер полковник Армії УНР Микола ЧЕБОТАРІВ.

5 лютого 1918 р. у Києві на засіданні Ради народних міністрів УНР ухвалено план організації реєстрового «Вільного козацтва» в Україні, яке мало здійснювати внутрішню охорону повітів.
5 лютого 1940 р. померла Софія РУСОВА, член Центральної Ради.
5 лютого 2000 р. не стало поета і патріота Анатолія ЛУПИНОСА.

7 лютого 1483 р. відомий український вчений Юрій Дрогобич видав у Римі книгу «Прогностична оцінка поточного 1483 року», яка є першою відомою друкованою книгою українського автора.
7 лютого 1971 р. помер Борис МОНКЕВИЧ, старшина 1-го козацького ім. гетьмана Богдана Хмельницького полку, історик.
7 лютого 1106 р. великий князь Київський Володимир Мономах склав «Повчання» — перший дидактично-художній твір княжої Русі.
8 лютого 1872 р. народився Федір КОЛОДІЙ, отаман (генерал) Армії УНР.

9 лютого 1648 р. Богдана ХМЕЛЬНИЦЬКОГО обрано Гетьманом України.
9 лютого 1918 р. підписано Берестейську мирову угоду, згідно з якою Німеччина, Австро-Угорщина, Туреччина та Болгарія визнали Україну самостійною державою.
9 лютого 1923 р. під час повстання в Лук'янівській в'язниці м. Києва загинули отамани Ларіон ЗАВГОРОДНІЙ, Юрій ДРОБОТКОВСЬКИЙ, Мефодій ГОЛИК-ЗАЛІЗНЯК, Денис ГУПАЛО, Кость ЗДОБУДЬ-ВОЛЯ... (всього 38 осіб).

10 лютого 1898 р. народився Кость ПЕСТУШКО (СТЕПОВИЙ-БЛАКИТНИЙ), отаман Степової дивізії.
10 лютого 1940 р. відбулася конференція ОУН, на якій було створено Революційний Провід ОУН.
10 лютого 2014 р. - курйозна спроба «захоплення» літака «Харків-Стамбул». П'яний пасажир затребував розвернути літак на Сочі, стверджуючи, що Янукович, який був та на путінській Олімпіаді – «у небезпеці». «Терориста» затримала турецька поліція. З'ясувалося прізвище невдахи – Козлов.